

Ningú enrere

«Alguns alumnes assistien a classe de manera esporàdica – explica una mestra. Durant les hores lliures de docència, m'acostava al mercat proper a l'escola: esperava trobar-los justament allà, perquè havia sabut que hi treballaven per guanyar-se uns diners. Un dia, finalment, els vaig veure, i es van sorprendre molt que els hagués anat a buscar personalment. Van quedar impressionats en adonar-se de com eren d'importants per a tota la comunitat educativa. Així, van reprendre l'assistència regular a l'escola, i realment va ser una festa per a tothom».

Aquest fet expressa el valor irrenunciable de cada ésser humà. Ens parla d'acollida incondicional, d'esperança que no es resigna, i d'alegria compartida quan es recupera la dignitat tot reintegrant-se a la comunitat com algú únic i irrenunciable.

Hi ha moments a la vida en què no tots podem seguir el mateix ritme. La nostra pròpia fragilitat, o la dels altres, ens impedeix caminar sempre al costat dels qui ens acompanyen. Les causes poden ser moltes: cansament, confusió, sofriment... Però justament aquí s'activa una forma d'amor que és profundament humà i radicalment comunitari: es l'amor atent que sap aturar-se per mirar qui ja no pot seguir el ritme, que es fa proper i no abandona. És un amor que, com una mare o un pare amb els seus fills, recull, protegeix i acompanya. És un amor pacient que mira l'altre amb comprensió, respecte i confiança. Es tracta de portar els pesos els uns dels altres, no com un deure, sinó com una opció d'amor lúcida i lliure que es compromet a caminar lentament si cal, per mantenir viva i unida la comunitat familiar i/o social.

Aquest tipus d'amor —el que es preocupa, el que busca, el que inclou— no distingeix entre bons i dolents, entre “dignes” i “indignes”. Ens recorda que tots, en algun moment, podem estar perduts, i que la joia col·lectiva del retrobament és més forta que qualsevol judici o separació.

Aquesta idea és una invitació a veure l'altre no pel que ha fet, sinó pel fet que és únic i digne de ser estimat. Ens convida a viure l'ètica del “tenir cura”, sense deixar enrere ni abandonar ningú, restablint així vincles trencats i fent festa compartida per haver contribuït a fer el món una mica més humà.

Martin Buber, filòsof jueu, reflexionant sobre la relació profunda entre les persones com a lloc de veritat, afirma que l'autenticitat no es troba en allò que fem sols, sinó en la trobada amb l'altre, sobretot quan es dona amb respecte i gratuïtat.